

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 395. Usque Ad Annum 428

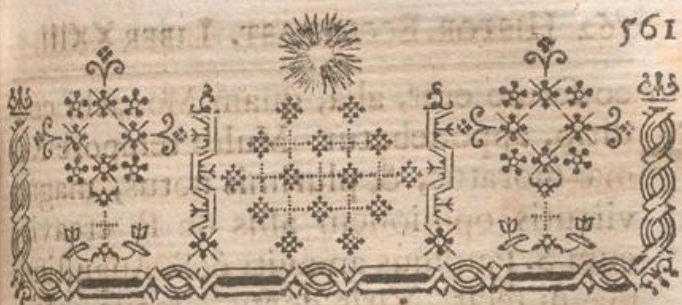
Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117794

§. 1. Initia Pelagii & Celestii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66042](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66042)

HISTORIA ECCLESIASTICA.

LIBER XXIII.

S. INNOCENTIUS I. PAPA.
THEODOSIUS II. ET HONORIUS.
IMPERATORES.

§. I.

Initia Pelagii, & Celestii.

Hæresi Donatistarum intereunte, alia, Sæculum V.
illaque periculosior, ferale caput ex- A.C. 412.
tulit, nempe Pelagianorum, quæ pri-
ma vice in Concilio, anno 412. Carthagi-
ne coacto, damnata. Pelagius, exitii Au-
ctor, in magna Britannia primo lucem
aspexerat, parentibus obscuris; hinc
non statim in primis annis bonis litteris
imbutus. Institutum Monasticum, am- *Oros. apol.*
plexus, Laicus permansit, nec dum de *c. 26.*
Hist. Eccles. Tom. V. Nn eo

Sæculum V. eo sermo erat, alia, quam Monachi con-
A. C. 412. ditio, apponebatur. Multo tempore Ro-
 mæ moratus, & plurimis notus, magnæ
 virtutis opinionem aliis de se creavit;
 eum S. Paulinus amavit, & S. Augustinus
 magni fecit. Viris doctis quoque accen-
 sebatur; nam non nulla opera utilia con-
 scripsit, scilicet tres Libros de Trinitate,
Aug. de gest. Pel. c. 22. & Textuum ex Sacra Scriptura, ad mores
Gennad. de Script. c. 42. pertinentium, collectionem.

Dum Romæ versatur Pelagius, in He-
 resin contra Gratiam incidit, a quodam
Mercat. com- mon. in lib. sub. not. p. 30. ed. Garn. Syro, cui nomen Rufinus, seductus; nam
 error iste jam in Oriente serpebat; hunc
 Theodorus Episcopus Mopsuestensis do-
 cebat, cujus origo ad Origenis Principia
 referebatur. Igitur Rufinus Syrus, cum
 Romam venisset, Anastasio Pontifice,
 nempe circa annum 400, primus hanc
 Doctrinam attulit; & quia astutissimus
 erat, eam ore proprio tradere non ausus,
 ne proborum odium incurreret, Pela-
 gium Monachum decepit, eumque in suis
 Principiis plene imbuit. Pelagius circa
 annum 405. de Gratia disputare cepit;
 quadam die in colloquio Episcopus retu-
 lit illa S. Augustini in ejus Confessionibus

Aug. de dono Persev. c. 20. n. 53. verba: Domine da nobis quod jubes, &
 jube, quod vis! hæc ubi Pelagius auditus,
 impatientissime tulit, atque adeo exarsit,
 ut vix se contineret, quin cum eo, qui
 protulerat, jurgaretur. Cæterum erro-
 res

res suos solerter dissimulans, eos clarius ^{Sæculum V.}
a suis discipulis exponi curabat, ut præ- ^{A.C. 412.}
sciret, quo animo in publicum sparsi ex- ^{Hier. ad Cte-}
ciperentur, ut eos deinde vel probaret, ^{siph. c. 4. &}
vel damnaret, prout hoc, illudve ad pro- ^{6. Jul. 3.}
positum sibi finem consequendum aptius
judicaret. Ita ejus Doctrina brevi tem-
pore multum prolata.

Inter Pelagii Discipulos eminuit Ce- ^{Merc. comm.}
lestius, a qua eadem Hæresis nomen tra- ^{ad Imp. c. 1.}
xit. Is nobili genere, & Evnuchus na- ^{p. 6. id Gar-}
tus, postquam aliquamdiu in foro causas ^{net.}
dixerat, Monasterium ingressus est, unde
tres ad Parentes epistolas dedit, nihil
aliud, quam exhortationes ad virtutem
amandam continentes. Postmodum, Pe-
lagium secutus, Doctrinam de peccato ^{Gennad.}
originali impugnare coepit. Magister, ^{Script.}
Discipulusque ingenio, & subtilitate va- ^{c. 44.}
lebant, sed liberius, & majori audacia
agebat Celestius. Urbe Roma excesse-
runt, paulo ante quam caperetur, id est,
ad annum 409. in Siciliam tunc trajecis-
se, & inde in Africam creduntur. Pela-
gius Hipponem venit anno 410, at de
dogmate silens pertransiit. Inde Cartha-
ginem delatus, S. Augustino, ad quem
errores ejus fama detulerat, semel bisve
collocutus est; S. Augustinum vero tunc
temporis cum Donatistis colloquia totum
occupabant, namque annus 411. ageba-
tur. Pelagius conscensa navi, in Palæ- ^{de Gest. Pel.}
stinam ^{c. 22.}

Na 2

stinam

c. 22.

Saeculum V. finam translatus, ibi multo tempore
A.C. 412. hæsit.

§. II.

Celestius Carthagine damnatus.

Merc. comm. Celestius Carthagine in Presbyterum
ad Imp. c.1. ordinari cupiebat; quia vero aperte
Aug. ep. 157. hæresin docebat, eum ad initium anni
n. 2. epist. ap. 412. Diaconus Paulinus, Mediolanensis,
Aug. 175. ad is ipse, qui eodem tempore a S. Augusti-
Innoc. no rogatus, S. Ambrosii vitam scripsit,
coram Episcopo Aurelio accusavit. Er-
go Aurelius Episcoporum Synodum con-
vocavit, in qua Paulinus duos libellos
obtulit, quibus errores Celestii, in septem
articulos redacti, continebantur. Pri-
mus erat; Adamum creatum fuisse mor-
talem, ita ut ei, seu peccaret, seu non
peccaret, moriendum fuisset. Secun-
dus; Adami peccatum ei soli, non vero
Generi Humano noctuisse. Tertius; in-
fantes, dum nascuntur, in eo statu esse,
quo Adamus ante peccatum fuit. Quar-
tus; mortem, aut peccatum Adami non
esse causam mortis totius Generis huma-
ni, nec Resurrectionem Jesu Christi Re-
surrectionis totius Generis humani cau-
sam. Quintus; Homines per legem si-
cut per Evangelium ad Coelos mitti. Sex-
tus; etiam ante Adventum Jesu Christi
invenire fuisse homines impeccabiles, id
est, sine peccato. Septimus; infantes,
non